

byl oprávněn exekuci na dobu větší než čtvrtroční povolit, třeba by snad již u příležitosti povolení odkladu bylo lze očekávat, že po uplynutí povolené čtvrtroční lhůty novému návrhu na další odložení snad bude vyhověno, poněvadž důvody odložení exekuce pravděpodobně i po uplynutí čtvrtroční lhůty budou trvati. Je-li dle zákona vyloučeno povolení delší než čtvrtroční dle kalendáře předem stanovené lhůty, jest tím více vyloučeno povolení lhůty neurčité, závislé na splnění jistých podmínek nebo na tom, zda určité události či skutečnosti nastanou čili nic. Zákon ne bez úmyslu stanovil lhůtu nejdéle čtvrtletní, stanovení to má za účel, aby soud exekuci vždy znovu rozhodoval, zdali jsou po ruce veškeré podmínky dalšího odkladu, neboť doba čtvrtletní jest dosti dlouhá, aby v poměrech nájemníků a pronajímatelů mohly nastati změny proti stavu v čas původního povolení odkladu.

Čís. 1151.

Okolnost, zda-li bytový úřad, vzdav se zabrání bytu, den vrácení ustanovil čili nic, nemá právního vlivu na uzavření nové nájemní smlouvy.

Nájemní smlouva mezi vlastníkem domu a nájemníkem, jež zrušena byla zabráním bytu, neoživne sama sebou vzdáním se zabrání bytu bytovým úřadem, nýbrž musí na novo býti ujednána.

(Rozh. ze dne 16. srpna 1921, Rv I 644/21.)

Společný bytový úřad zabral výnosem ze dne 10. února 1920 žalující straně část jejího bytu a přikázal ji žalovanému. Dne 22. června 1920 vzdal se bytový úřad zabrání. Usnesením ze dne 5. února 1921 zabral však bytový úřad sporné místnosti znovu a přikázal je opět straně žalované. Do rozhodnutí vznesla žalující odpor, o němž dosud nebylo rozhodnuto. Žalobu na určení, že žalující přísluší ku sporným místnostem právo nájemní a že žalovaná jest povinna je vykliditi, procesní soud prvního stupně zamítl v podstatě proto, že soud není oprávněn rozhodovati o tom, zda-li rozhodnutí o zabrání a přikázání místností bytovým úřadem, jež se stalo po rozumu zákona ze dne 30. října 1919, čís. 592 sb. z. a n., stalo se řádně či nikoliv, kteréžto rozhodování vyhrazeno jest úřadům nájemním, po případě nejvyššímu správnímu soudu. Odvolací soud přerušil původně odvolací řízení až do rozhodnutí odporu, jež vznesla žalující do opětného zabrání bytu. Nejvyšší soud však usnesení jeho zrušil (usnesením ze dne 24. května 1921, R I 646/20), ježto ku zabrání dne 5. února 1921 a odporu proti němu nelze vůbec přihlížeti a ježto uvážiti nutno, že první soud zjistil, že byt byl zabrán již v únoru 1920, a i když se společný bytový úřad vzdal později zabrání bytu, že jest v první řadě rozřešiti otázku, zda-li tímto vzdáním se oživila nájemní smlouva žalobceva, která byla vedle § 10 cit. zák. zrušena. Odvolací soud po té rozsudek prvního soudu potvrdil. Důvody: Z nesporného přednesu stran, že nebyla po zabrání bytu v únoru 1920 smlouva nájemní znovu uzavřena, lze jediné souditi, že smlouva nájemní mezi vlastníkem domu a žalobcem neoživla. K jejímu uzavření bylo by nutno shodnouti se na podstatných podmínkách smlouvy nájemní (§§ 1090 a 1094 obč. zák.). Ostatně nemohla ani oživit, když v druhém odstavci § 16 cit. zák. se

výslovně stanoví, že o vzdání se bytu společným bytovým úřadem musí být zpraven majetník domu (podpronajímatel) a ustanoven zároveň den vrácení bytu. Z ustanovení třetího odstavce § 16 rovněž nelze to dovodit. Když nebyl ustanoven den vrácení bytu a žalobce ho nenajal, ani nepoužívá, trvá původní zabrání bytu z roku 1920 dále.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 24. května 1921, čís. R I 646 21 položil důraz na to, že v první řadě nutno rozřešiti otázku, zdali tím, že společný bytový úřad v Praze vzdal se v roce 1920 zabrání sporného bytu, oživila nájemní smlouva, jež vedle § 10 zákona ze dne 30. října 1919, čís. 592 sb. z. a n. byla zrušena zabráním bytu, z čehož ovšem následovalo, že, když by na základě skutkových okolností, které bylo potřeba napřed v tomto směru zjistiti, sporná věc byla zralou k rozhodnutí, další okolnost, že byt byl po podání žaloby znovu společným bytovým úřadem v Praze pro žalovanou stranu zabrán, neměla by pro rozřešení sporu rozhodujícího významu. Odvolací soud dle § 496 poslední odstavec c. ř. s. doplnil sám řízení v uvedeném směru a na jeho základě zjistil, že nájemní smlouva po zabrání bytu (v únoru 1920) zrušená, neoživila, jelikož vlastník domu a žalobce jako dosavadní nájemce nové nájemní smlouvy spolu neuzavřeli, a přísluší dovolacímu soudu přezkoumati rozsudek soudu odvolacího pouze v mezích dovolacího návrhu, blíže určeného důvody dovolacími (§§ 506 a 504 c. ř. s.). Dovolatel, jehož dovolací návrh čelí k tomu, aby buď byl rozsudek změněn ve smyslu žalobní prosby, anebo byl zrušen, a věc aby byla odkázána na soud druhé stolice za účelem provedení dukazu výsledkem svědka Emila K-a, provádí dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s. ve dvou směrech: 1. jednak, že neprávem má odvolací soud za to, že vzdáním se zabrání bytu společným bytovým úřadem v Praze nebylo první zabrání bytu ze dne 10. února 1920 zrušeno, a to prý z toho důvodu, ježto společný bytový úřad neustanovil ve smyslu § 16 odstavec druhý zákona ze dne 30. října 1919, čís. 592 sb. z. a n. zároveň den vrácení bytu, a 2. jednak, že nesprávným je názor odvolacího soudu, dle něhož k oživení nájemní smlouvy mezi žalobcem a vlastníkem domu bylo třeba, aby po vzdání se zabrání bytu mezi sebou uzavřeli opětnou smlouvu nájemní. Nelze sice připojiti se k prvnímu názoru odvolacího soudu, jelikož z povahy nájemní smlouvy jako smlouvy konsensuální plyne, že okolnost, zdali společný bytový úřad vzdav se zabrání bytu, den vrácení bytu ustanovil čili nic, nemůže míti na uzavření nové nájemní smlouvy žádného právního účinku a ani z předpisu § 16 cit. zák. opak toho nevysvětluje, naproti tomu však dlužno přisvědčiti k právnímu názoru odvolacího soudu shora pod čís. 2 uvedenému. V jednacím protokole ze dne 11. února 1921, sepsaném u okresního soudu, jest ovšem uvedeno, že přednesení žalobce v žalobě je nesporno až na okolnost, že sporné místnosti staly se pro provozování žalobcovy živnosti nepostrádatelnými. Z toho dovozuje žalobce, že žalovaná strana doznala, že žalobci přísluší dle soudu právo nájemní ku spornému bytu a že již proto jest odůvodněna žalobní prosba. Leč věc nemá se tak, jak dovolatel stále tvrdí, neboť žalovaná strana popřela nárok žalobní a navrhla zamítnutí žaloby, tvrdíc,

že bytu užívá právem důsledkem zabrání jeho společným bytovým úřadem v její prospěch, kromě toho pak je zde na závalu předpis § 1 odstavce první cit. zák., jenž výslovně praví, že následkem zabrání bytů dosavadní nájemní smlouvy se zrušují dnem, kdy projde lhůta k vyklizení. Poukazuje-li dovolatel dále k obdobnému předpisu § 4 pokud se týče 10 zákona ze dne 11. června 1919, čís. 332 sb. z. a n., o zabírání budov nebo jich částí pro účely veřejné, přehlíží právě, že zákon o zabírání bytu obcemi jest zákonem pozdějším, a že v obou těchto zákonech jsou následky zabrání bytů, (místností), pokud jde o otázku platnosti dosavadních smluv nájemních, různě upraveny. Jelikož žalobce nikterak netvrdil, že při zabrání bytu nebyla dána lhůta k vyklizení, a že neprošla tato lhůta, jest míti za to, že nájemní smlouva mezi žalobcem a vlastníkem domu, dříve uzavřená, byla zrušena mocí zákona. Je-li tomu tak, pak nelze onomu domnělému doznání žalované strany rozuměti jinak, než že bylo jí připuštěno, že žalobce až do zabrání bytu byl jeho nájemcem. Za řízení před prvním soudem a ani ve svém odvolání žalobce nikterak netvrdil, že po uvedení zrušení nájemní smlouvy ji s vlastníkem domu obnovil, naopak v řízení před soudem okresním doznal opak toho, a poněvadž zrušená smlouva sama sebou neoživne, nýbrž k oživení jejímu, t. j. k obnovení jejímu ve staré její dřívější podstatě potřebí je, aby strany ji znovu uzavřely, což se však dle zjištění odvolacího soudu nestalo, — právem odvolací soud potvrdil zamítavý rozsudek prvního soudu. Při tom se jen ještě podotýká, že okolnost, že po podání žaloby byl sporný byt znovu zabrán, může dle § 406 c. ř. s. v první řadě míti vliv na rozhodnutí otázky, zdali žalovaná strana užívá bytu po právu, kdežto otázka oprávněnosti žaloby nynější, podaná dřívějším nájemcem, dochází svého rozřešení tím, že po prvním zabrání bytu a spojením s ním zrušení smlouvy nájemní žalobce ji s vlastníkem znovu neuzavřel.

Čís. 1152.

Nemanželský otec, jenž nebyl dříve vyslechnut o tom, zda uznává nemanželské otcovství, není oprávněn žádati, by mu bylo doručeno usnesení, jímž poručenský soud zmocňuje poručníka k podání žaloby. Bylo-li mu usnesení to přece doručeno, nepřísluší mu proti němu opravný prostředek.

Zjišťovati nemanželské otcovství v první řadě mimosporným výsledkem zploditele, není poručenský soud bezvýjimečně povinen.

(Rozh. ze dne 30. srpna 1921, R I 825/21.)

Poručenský soud udělil poručníku nemanželského dítěte svolení k vedení sporu proti nemanželskému otci o uznání otcovství a placení výživného. Nemanželský otec uznal po té na soudě otcovství a podal do zmocňovacího usnesení rozklad, jemuž poručenský soud vyhověl a původní své usnesení zrušil. Důvody: Tím, že nemanželský otec uznal na soudě otcovství, padl předpoklad spornosti nemanželského otcovství a zbývá pouze otázka výměry výživného, jež poručník jménem děcka na otci požadovati hodlá. Jelikož dosud nebyly soudu předneseny žádné sporné skutečnosti, na jejichž zjištění záviselo by rozhodnutí soudu o po-